

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1144

Dosar nr..X.

Ședința publică de la 12 martie 2015

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. .X. SRL împotriva Sentinței civile nr. 124 din 15 mai 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data de 20 februarie 2015, potrivit consemnărilor din încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 27 februarie 2015, 05 martie 2015 și 12 martie 2015.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii și procedura derulată în fața instanței de fond

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția a II – a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. .X. SRL, în contradictoriu cu pârâtele Autoritatea Națională a Vămile, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., a solicitat, în principal, modificarea deciziei nr.368/29.08.2012 a ANAF, în sensul admiterii contestației formulate împotriva decizie de impunere nr.J-

AG-.X./7.05.2012 și a raportului de inspecție fiscală nr..X./7.05.2012, emis de DJAOV .X. în ce privește stabilirea unei baze impozabile suplimentare, ce a determinat stabilirea unor obligații fiscale suplimentare de plată de .X. lei.

În subsidiar, a solicitat anularea deciziei nr.368/29.08.2012 a ANAF, de soluționare a contestației formulate împotriva decizie de impunere nr.J-AG-.X./7.05.2012 și a raportului de inspecție fiscală nr..X./7.054.2012, emis de DJAOV .X. în ce privește stabilirea unei baze impozabile suplimentare, ce a determinat stabilirea unor obligații fiscale suplimentare de plată de .X. lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că D.J.A.O.V. .X. a inițiat un control asupra modului de stabilire și plată a accizelor, comunicându-i reclamantei decizia de impunere susmenționată emisă de A.N.V.-D.R.A.O.V. .X., Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală împreună cu raportul de inspecție fiscală.

Actul administrativ fiscal este nul deoarece lipsește motivarea în fapt și în drept, care a determinat luarea măsurilor contestate, or, art.43 alin.2 lit.e) și f) din Codul de procedură fiscală impun motivarea deciziei de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

Decizia de impunere nu arată că are la bază raportul de inspecție fiscală, iar prezentarea unor articole de lege nu este suficientă pentru motivarea cerută de lege.

Decizia de impunere este emisă cu încălcarea art.85 și 86 din O.G. nr.92/2003 și a art.87 din O.M.F.P. nr.1415/2009, lipsind elementele prevăzute de art.43 din O.G. nr.92/2003.

Obligațiile suplimentare de plată au fost stabilite eronat în sarcina reclamantei, care are ca obiect de activitate prelucrarea alcoolului etilic denaturat, în vederea realizării a două produse, respectiv alcool etilic reactiv PA de tip R și alcool etilic absolut reactiv PA de tip R.

Societatea a fost autorizată pe toată perioada controlului inițial ca antrepozit fiscal, iar ulterior, urmare a modificării legislației în domeniu, ca utilizator final.

Autorizațiile permit societății să tranzacționeze alcool etilic denaturat cu scutire directă de acciză și să se aprovizioneze la prețuri fără acciză, cu materie primă de la un antrepozit fiscal, producător de alcool etilic denaturat, iar după prelucrarea acestei materii prime să vândă produsul finit la preț fără acciză, deoarece acesta era un produs ce avea la bază alcool etilic care nu era destinat consumului uman.

Organele de control însă au stabilit în mod greșit că societatea a vândut produsele menționate fără acciză, fără respectarea legii, procedând la stabilirea accizei aferente tuturor vânzărilor efectuate de societate, calculând și accesorii.

Or, prin esența lui produsul este scutit de acciză, deoarece nu este destinat consumului uman, însă organele de control au conchis că societatea trebuie să adauge acciza la prețul de vânzare al produsului finit alcool etilic reactiv PA tip R și alcool etilic absolut reactiv PA de tip R, deși nu era supus regimului de accizare.

De asemenea, reclamanta a arătat că organele fiscale au reținut că societatea ar fi avut obligația să vândă produsele finite realizate, numai către alte societăți care ar fi avut autorizare ca utilizatori finali, însă, acest raționament este lipsit de logică în condițiile în care societatea a înstrăinat produs finit asupra căruia nu s-ar mai fi putut aplica procese tehnologice, iar pe de altă parte, dacă o societate nu aplică alcoolului etilic asemenea procese tehnologice, nu are nevoie de autorizație de utilizator final.

Se susține că în mod evident un utilizator final nu se poate aproviziona de la un alt utilizator final, deoarece el are dreptul să se aprovizioneze doar de la un antrepozit fiscal, producător de materie primă.

De asemenea, se susține că societatea nu putea întocmi D.A.I.-uri, acestea fiind documente specifice tranzitului alcoolului etilic în formă pură sau denaturat, în formă de materie primă, acestea nefiind aplicabile față de diverși clienți ce nu au legătură cu activitatea de procesare.

Se arată definiția denaturării alcoolului ca operațiune fizico-chimică prin care acesta este transformat într-un alcool ce nu mai

poate fi consumat de om, proces ireversibil. Vânzarea unui asemenea produs este echivalentă vânzării de detergenți sau diluanți, fiind exceptată de la regimul accizelor.

Se impută societății faptul că cei care au achiziționat reactivi de la reclamantă, nu i-ar fi folosit, ci i-ar fi revândut, or, vânzătorul nu mai are absolut nici un control asupra modului în care clientul înțelege să gestioneze bunurile achiziționate.

Atunci când din alcoolul etilic se realizează un produs finit, care nu este destinat consumului uman, legiuitorul exclude obligația de plată a accizei, iar în măsura în care aprovizionarea cu materie primă s-a făcut cu plata de acciză, transformarea acestuia în sensul de mai sus, dă dreptul la restituirea accizei.

În acest sens, legiuitorul a introdus scutirea directă cum este și cazul reclamantei, astfel încât procesatorul să nu mai fie nevoit să se aprovizioneze cu acciză, urmând ca ulterior să solicite rambursarea acesteia.

Se arată că din toate documentele invocate, rezultă că societatea s-a aprovizionat exclusiv cu alcool denaturat, iar produsele corespundeau din punct de vedere tehnic ca și compoziție chimică prevederilor legale referitoare la calitatea de produs ce nu este destinat consumului uman, având în compoziția chimică compuși specifici denaturării, care fac produsul inapt și dăunător consumului uman.

Cum legea exceptează de la plata accizelor absolut orice produs alcoolic care întrunește cel puțin una din condițiile de la lit. a) - g) din fostul art.200, rezultă că organele fiscale au aplicat greșit acciză pentru produsele în discuție, încadrate la art.20658 alin.1 lit.a) și b) Cod fiscal.

Produsele societății sunt complet denaturate, acestea prezentând în compoziția chimică denaturanții prevăzuți de normele de aplicare a Codului fiscal, produsele aprovizionate, cât și cele livrate de reclamantă, nefiind destinate consumului uman, fiind reactivi de laborator utilizați în determinări biofizice, iar nu în consumul alimentar.

Mai mult, chiar autoritățile vamale au precizat că produsul conține și sodă caustică, ceea ce întărește susținerile reclamantei.

Prin urmare, în mod greșit organele fiscale au procedat la adăugarea contravalorii accizei aferente alcoolului etilic destinat consumului uman unui produs nedestinat consumului uman, făcând astfel o aplicare eronată a dispozițiilor legale.

Se susține că aprovizionarea cu scutire de la plata accizelor s-a făcut în temeiul autorizațiilor de antrepozit fiscal și de utilizator final, deținute de societate între 1.01.2007-31.07.2011, emise în scopul de a certifica faptul că societatea realizează produse conform art.200 din Codul fiscal, fiind autorizată să se aprovizioneze fără plata accizei aferente materiei prime și să vândă produsul finit, scutit de acciză.

În ce privește compoziția chimică a materiei prime organele fiscale s-au pronunțat cu ocazia emiterii autorizațiilor și a controalelor anterioare, reținându-se îndeplinirea tuturor cerințelor legale.

Cu privire la susținerea autorităților fiscale, potrivit cu care produsele fabricate și comercializate de reclamantă nu au fost vândute unor societăți comerciale deținătoare a unor autorizații de utilizatori finali, care să necesite prin obiectul lor de activitate consumul de produse alcoolice nedestinate consumului uman, se arată că interpretarea este eronată, calitatea de utilizator final, nefiind cerută de lege pentru persoana care dobândește produsele finite realizate de reclamantă.

Utilizatorul final este un procesator final, respectiv cel care aplică alcoolului etilic procese tehnologice și care realizează un produs finit.

Terminologia folosită de cod a indus în eroare grav organele vamale care dau impresia că utilizatorul final este societatea care folosește efectiv, sau consumă produsul finit, ceea ce este total greșit.

Un utilizator final nu se poate aproviziona de la un alt utilizator final, ci numai de la un antrepozit fiscal producător de materie primă.

Or, societății-reclamante i se permitea potrivit autorizației de antrepozit fiscal să primească, să producă, să transforme, să dețină,

să expedieze în regim suspensiv de la plata accizelor, produsele accizabile menționate, iar potrivit autorizației de utilizat final, i se permitea achiziționarea, în regim de scutire directă de la plata accizelor în scopul prevăzut la art.206⁵⁸ alin.1 lit. b) Cod fiscal, pentru alcool etilic denaturat și alte distilate denaturate.

Mai mult, chiar legiuitorul arată că este interzisă realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale a produselor care nu sunt destinate consumului uman, cu excepția alcoolului sanitar.

Cu privire la faptul că „mărfurile accizabile nu au fost livrate pe bază de documente administrative de însoțire a acestor utilizatori finali”, se arată că organele de control susțin eronat că pentru livrarea de produse finite ar fi necesară întocmirea D.A.I., deși aceste sunt documente specifice tranzitului alcoolului etilic în formă pură sau denaturat, în formă de materie primă.

Între utilizatorul final și clienții beneficiari sau destinatarii finali, legiuitorul nu a instituit obligativitatea întocmirii acestor documente, ele fiind valabile doar pentru deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv între antrepozite și nu și pentru transmiterea produselor către clienții finali.

De altfel, practic logica autorităților vamale apare ca imposibil de aplicat, deoarece ar fi necesar ca orice persoană fizică sau juridică ce cumpără pentru utilizare asemenea produse, să întocmească și să depună la autoritățile vamale astfel de documente de însoțire.

Societatea a întocmit și depus la D.J.A.O.V. .X. documente de însoțire a mărfii, fiind prezentate DAI din 28.07.2008, 24.10.2010, 1.07.2011, 26.04.2011, 6.05.2011, 7.10.2010.

Controalele anterioare au relevat respectarea tuturor dispozițiilor legale, în fiecare an societatea refăcând documentația de autorizare, fiind permanent în atenția autorităților care au reținut respectarea actelor normative în vigoare.

Autorizațiile deținute permiteau vânzarea de produse din alcool etilic destinate consumului uman către alt antrepozit fiscal, scutit de plata accizei; vânzarea de produse din alcool etilic destinate consumului uman către un deținător de autorizație de utilizator final, scutit de plata accizei; vânzarea de produse din alcool etilic destinate

consumului uman către alte persoane fizice sau juridice care nu dețineau autorizație de antrepozit sau utilizator final, cu plata de accize, situație neaplicabil însă reclamantei; transformarea alcoolului etilic materie primă în produs finit denaturat nedestinat consumului uman; vânzarea de produse din alcool etilic nedestinate consumului uman către alte persoane fizice sau juridice care nu dețineau autorizație de antrepozit sau de utilizator final, scutit de la plata accizei.

Cum produsul este unul finit, nu se poate realiza o vânzare între antrepozit fiscal/ utilizator final și un alt antrepozit sau utilizator final, situația de fapt prezentată de reprezentanții D.J.A.O.V. .X. fiind neconformă cu realitatea.

Vânzătorul nu are niciun control asupra modului în care clientul înțelege să gestioneze bunurile achiziționate, iar faptul că produsele cumpărate de la reclamantă au fost revândute nu are nicio implicație asupra accizării produselor.

După ce produsul este vândut de către utilizatorul final, acesta circulă pe piață fără acciză, iar scutirea directă, respectiv indirectă au legături exclusiv cu aprovizionarea cu materie primă, iar nu cu vânzarea produsului finit.

Sistemul de scutire a fost introdus tocmai pentru a simplifica procedurile și pentru a evita restituirile de accize, obligația de plată a acesteia fiind privită exclusiv prin prisma produsului realizat și comercializat.

Mențiunile din raportul de inspecție fiscală potrivit cu care societatea a efectuat achiziții de alcool tehnic denaturat, fără a mai fi în posesia unei autorizații de utilizator final sau antrepozit fiscal în perioada 1.01.2009-31.07.2010, pornesc de la premise eronate, fără a avea în vedere documentele puse la dispoziție cu ocazia controlului.

Se susține că în perioada menționată societatea nu a efectuat operațiunile arătate de inspectorii vamali.

La 15.01.2009, a solicitat prelungirea/acordarea autorizației de utilizator final în temeiul art.200 alin.1 lit.b) Cod fiscal, iar prin adresa nr..X./20.01.2009, D.J.A.O.V. .X. comunică faptul că nu mai

beneficiază de scutire directă, astfel că nu le poate soluționa favorabil cererea.

Adresa nr..X./18.03.2008, susține că potrivit pct.22 alin.33 din H.G. nr.44/2004, în situația de scutire indirectă, livrarea produselor se face la prețuri cu accize, pentru restituire urmând a se proceda în conformitate cu prevederile art.22 alin.34 din același act normativ.

De asemenea, prin adresa nr..X./SA/PC/30.03.2009, A.N.A.F. - A.N.V. - Direcția de tehnici și tarif vamal comunică faptul că reclamanta poate beneficia de scutire indirectă, livrarea produselor urmând a se face la prețuri cu acciză.

Or, în perioada menționată reclamanta s-a aprovizionat cu alcool tehnic, în ambalaje pet 5 litri, ce a fost folosit ca degresant, produs ce nu intră în sfera accizării.

Se contestă și modul de calcul al accizei, formula aplicată și perioadele de timp avute în vedere, deoarece deși în cuprinsul actului de control se fac diferențieri între aspectele reținute și interpretate pentru perioade de timp diferite, la calculul accizelor inspectorii vamali nu fac diferențieri.

În ce privește dobânzile și majorările se susține că decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală sunt nelegale, deoarece nefiind de plată obligația principală, nu se pot aplica nici accesorii.

De asemenea, acestea trebuie aplicate după emiterea deciziei de impunere, iar nu pentru perioada anterioară.

Pârâta Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în nume propriu și pentru Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., precum și pentru Autoritatea Națională a Vănilor, a depus întâmpinare solicitând respingerea cererii ca nefondată.

2. Hotărârea Curții de apel

Prin Sentința civilă nr.X din 15 mai 2013, Curtea de Apel .X. – Secția a II – a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. SRL, în contradictoriu cu pârâtele Autoritatea Națională a Vănilor, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X..

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că decizia de impunere nr.J-AG.X./7.05.2012, deși arată generic în conținutul său faptul că sumele au fost determinate în sarcina societății pentru nevirarea la termenele legale a accizei datorate, fiind prezentate numai dispozițiile normative pe care se întemeiază actul fiscal, are la bază raportul de inspecție fiscală, care arată detaliat motivele pentru care s-a ajuns la stabilirea obligațiilor de plată suplimentare în privința reclamantei.

Ca atare, față de conținutul raportului întocmit la 7.05.2012, coroborat cu decizia de impunere și cu dispozițiile art.109 alin.3 din Codul de procedură fiscală, instanța de fond nu a reținut nulitatea actelor atacate, pe considerentul nemotivării acestora.

Pe fond, prima instanță a constatat că în ceea ce o privește pe reclamantă, organele fiscale au reținut două situații distincte: pe de o parte faptul că în perioada 12.02.2009 - 31.07.2010 a produs și comercializat produse accizabile în afara unui antrepozit fiscal de producție alcool etilic, nedeținând autorizație de utilizator final sau antrepozit fiscal, iar pe de altă parte, că în perioada 1.01.2007-31.07.2011 a produs și comercializat produse accizabile în regim suspensiv, fără respectarea cerințelor legale de deplasare a produselor accizabile, nefiind întocmite documente administrative de însoțire, respectiv că pe facturile de vânzare-cumpărare a produselor accizabile eliberate în consum din antrepozitul fiscal, nu s-a prevăzut distinct valoarea accizei datorate care nu a fost percepută.

Instanța de fond a reținut că în cauză sunt aplicabile următoarele texte legale:

Potrivit art.162 alin.1 lit. e) Cod fiscal în forma în vigoare la 1.01.2007, accizele armonizate sunt taxe speciale de consum care se datorează bugetului de stat pentru produse provenite din producția internă sau din import, printre care și alcool etilic.

Art.200 alin.1 lit.b) Cod fiscal, în forma în vigoare la 1.01.2007, arată că sunt scutite de plata accizelor alcoolul etilic și alte produse etilice când sunt denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman, prin consum

uman înțelegându-se potrivit pct.22 alin.5 din norme (H.G. nr.44/2004), consumul uman alimentar.

Art.20⁶² Cod fiscal, în forma ulterioară, care a preluat dispozițiile art.162 prevede că accizele armonizate, sunt taxe speciale percepute direct sau indirect asupra consumului de alcool și băuturi alcoolice.

Totodată, art.206⁵⁸ alin.1 lit. a) - b) din Codul fiscal în forma ulterioară, prevede că sunt scutite de la plata accizelor alcoolul etilic și alte produse alcoolice prevăzute la art.206² lit.a), atunci când sunt: complet denaturate, conform prescripțiilor legale, respectiv denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman.

Totodată, aceste dispoziții trebuie analizate prin prisma H.G. nr.44/2004, cuprinzând Normele de aplicare ale Codului fiscal, la care face trimitere expres alineatul final al art. 200 Cod fiscal.

Pct.22 alin.10 din H.G. nr.44/2004, prevedea că în toate situațiile (de scutire-n.n.) prevăzute la art.200 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal, iar pct.22 alin.14 arată că în toate situațiile de scutire directă, scutirea se acordă pe baza autorizației de utilizator final.

Această autorizație se eliberează tuturor utilizatorilor care achiziționează produse în regim de scutire de la plata accizelor.

Potrivit pct.22 alin.13 pct. a), în forma în vigoare pentru anul 2007, scutirea se acordă direct pentru situațiile prevăzute la art.200 alin.(1) lit.a), b), d) și f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit pct.22 alin.13, așa cum a fost modificat la 22.12.2008 prin H.G. nr.1618/2008, scutirea se acordă direct pentru: situațiile prevăzute la art.200 alin.(1) lit.a), b), d), f) și g) din Codul fiscal; respectiv pentru antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool etilic care utilizează alcoolul etilic ca materie primă în scopurile prevăzute la art. 200 alin.(1) lit.a), b), c) și e) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Față de aceste dispoziții, rezultă că alcoolul etilic este, în regulă generală, supus accizelor, putând fi scutit de la plata acestora, în condițiile art.200 alin.1 lit.a) și b), respectiv pentru perioada ulterioară în condițiile art.20658 alin.1 lit.a) și b), între antrepozitarul fiscal și utilizatorul final.

Art. 200 alin. 2 din Codul fiscal prevede că "Modalitatea și condițiile de acordare a scutirilor prevăzute la alin. (1), precum și produsele utilizate pentru denaturarea alcoolului vor fi reglementate prin norme".

Pct.22 alin.10 din H.G. nr.44/2004 prevede că în toate situațiile de scutire, prevăzute la art. 200 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal.

Pct.22 alin.13 lit.a) arată că scutirea se acordă direct pentru situațiile prevăzute la art. 200 alin. (1) lit. a), b), d) și f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pct.111 alin.13 din H.G. nr.44/2004 în forma ulterioară arată că în toate cazurile de scutire de la plata accizelor, aceasta se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal.

Pct.111 alin. 16 lit.b) din norme, în forma în vigoare la 1.01.2011 arată că scutirea se acordă direct pentru situația de la art.20658 lit.b) din Codul fiscal, pentru antrepozitarii autorizați care funcționează în sistem integrat.

De asemenea, pct.22 alin.21 din norme prevede că în toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarele 2, 3 și 4 ale documentului administrativ de însoțire, prevăzut la pct.14.

Pct.22 alin.24 din H.G. nr.44/2004 arată că în cazul scutirilor directe, dacă în termen de 45 de zile lucrătoare de la expedierea produsului antrepozitul fiscal expeditor nu primește copia

documentului administrativ de însoțire certificat, va înștiința despre acest fapt autoritatea fiscală emitentă a autorizației, în termen de 5 zile.

Ca sancțiune, pct.22 alin.25 din H.G. nr.44/2004, prevedea că în situația în care antrepozitul fiscal expeditor nu comunică neîndeplinirea prevederii de la alin. (24), operațiunea respectivă se consideră eliberare pentru consum și după expirarea termenului de 5 zile acciza devine exigibilă.

Și pct.111 alin.40-42 din H.G. nr.44/2004 în forma ulterioară prevede că în toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct.91. La sosirea produsului la operatorul economic utilizator, acesta trebuie să înainteze în sistemul informatizat raportul de primire, potrivit procedurii prevăzute la pct.93, și are obligația deținerii produselor maximum 48 de ore pentru un posibil control din partea autorității vamale teritoriale. În situația în care nu se respectă prevederile alin.(40) și (41), operațiunea respectivă se consideră eliberare pentru consum și după expirarea termenului de 5 zile acciza devine exigibilă.

În acest context, instanța de fond a reținut că în ce privește prima situație, reclamanta nu neagă faptul că începând cu 11.02.2009, odată cu expirarea valabilității autorizației de utilizator final din 12.02.2008, nu a mai deținut autorizație de utilizator final sau antrepozit fiscal până la 31.07.2010.

Așa cum susține și în cererea de chemare în judecată, prin adresa nr..X./20.10.2009, D.J.A.O.V. .X. i-a comunicat că nu mai beneficiază de scutire directă, cererea sa neputând fi soluționată favorabil, iar prin adresa nr..X./18.03.2009 i s-a comunicat că potrivit pct.22 alin.33 din H.G. nr.44/2004, poate beneficia de scutire indirectă pentru restituirea accizelor, urmând să procedeze conform pct.22 alin.34 din Norme.

Reclamanta susține că societatea a achiziționat în perioada menționată alcool tehnic în ambalaje pet X litri, ce a fost folosit ca degresant, produse ce nu intră în sfera accizării, însă afirmația este

contrazisă de autoritățile fiscale, care au reținut că societatea a efectuat achiziții de alcool tehnic denaturat, care a fost folosit la fabricarea aceluiași produse: alcool etilic reactiv P.A. de tip R și alcool etilic absolut reactiv P.A. de tip R (fila 297).

Din datele puse la dispoziție de societate, autoritățile fiscale au reținut că aceasta a produs și comercializat între 12.02.2009-31.07.2010 cantitatea de .X. hectolitri de alcool pur accizabil, în valoare totală de .X. lei.

Instanța de fond a reținut că independent de destinația dată alcoolului tehnic achiziționat în această perioadă, reclamanta a produs alcool etilic reactiv P.A. de tip R și alcool etilic absolut reactiv P.A. de tip R, fără a deține autorizație de utilizator final sau antrepozit fiscal.

Or, pct.22 alin.14 din H.G. nr.44/2004, precum și textul ulterior (pct.111 alin.17) arată expres că în toate situațiile de scutire directă, scutirea se acordă pe baza autorizației de utilizator final, astfel că, lipsind atare autorizație, în perioada în discuție, contestația reclamantei nu poate fi primită.

De altfel, în cererea adresată instanței, nu se critică soluția de suspendare a soluționării contestației, dată în decizia nr.368/2012 cu privire la accize și accesorii de .X.4 lei, apărările fiind în sensul că societatea nu datorează accize pentru produsele finite livrate altor agenți economici deoarece produsul este scutit, fără însă a se raporta și la prevederile art.22 alin.14 din H.G. nr.44/2004 și ale pct.111 alin.17 din H.G. nr.44/2004 și la situația concretă a accizelor pentru perioada în discuție.

În ce privește a doua situație, relativă la faptul că în perioada 1.01.2007-31.07.2011 reclamanta a produs și comercializat produse accizabile în regim suspensiv, fără respectarea cerințelor legale de deplasare a produselor accizabile, nefiind întocmite documente administrative de însoțire, se rețin prevederile art.200 lit.b) Cod fiscal, coroborat cu pct.22 alin.14, 21, 24-25 din H.G. nr.44/2004, preluate și în forma ulterioară, care reglementează condițiile de acordare a scutirii.

Legea prevede că în toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarele 2, 3 și 4 ale documentului administrativ de însoțire, prevăzut la pct.14 iar sancțiunea nerespectării acestor dispoziții, reglementată în pct.22 alin.25, respectiv pct.111 alin.42 din norme, respectiv în situația în care antrepozitul fiscal expeditor nu comunică neîndeplinirea prevederii de la alin.(24), respectiv (41), este considerarea operațiunii respective drept eliberare pentru consum și, după expirarea termenului de 5 zile, acciza devine exigibilă.

Rezultă că, față de pct.22 alin.13, respectiv pct.111 alin.13 din H.G. nr.44/2004, în toate situațiile de scutire directă livrarea se face la prețuri fără accize dacă sunt îndeplinite și formalitățile de însoțire a mărfii de documentele prevăzute de lege.

De altfel, din toată economia art.200, respectiv art.20658 Cod fiscal rezultă că scutirea se referă la utilizatorul final, dar că, în toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarele 2, 3 și 4 ale documentului administrativ de însoțire.

Instanța de fond a constatat că, în cauză, nu s-a dovedit faptul că la deplasarea cantităților de alcool de la societatea reclamantă către destinatarii menționați în anexa raportului de inspecție fiscală, referitor la situația cantităților de alcool comercializate de reclamantă au fost întocmite documentele administrative de însoțire la care se referă pct.22 din H.G. nr.44/2004.

În situația în care acești destinatari ar fi fost practic consumatorii finali ai produsului deplasat, care prin definiție nu le mai prelucrează, utilizându-le ca atare, nu ar fi fost posibile aspectele arătate de organele de control, determinate de controalele încrucișate, potrivit cu care totuși, unele dintre aceste societăți au folosit produsele în scop alimentar, pentru testarea rețetei de sirop, pentru fabricarea prăjiturilor și biscuiților, în procesul tehnologic de fabricare a înghețatei, a pâinii, a vitaminelor etc.

În cererea formulată, reclamanta contestă interpretarea dispozițiilor menționate de către organele fiscale, fără a contesta

aspectele reținute de către acestea, în ce privește faptul că livrările și expedierile s-au realizat fără existența unor documente administrative de însoțire în conformitate cu pct.22 alin.21 și ulterior pct.111 alin.40 din H.G. nr.44/2004, respectiv că vânzarea s-a efectuat către societăți comerciale care nu erau autorizate în calitate de utilizatori finali.

Într-adevăr, asupra acestui din urmă aspect se arată că destinatarii erau societăți comerciale care au utilizat produsul final, fără a-l mai transforma și care nu ar mai fi fost nevoiți să dețină autorizație de utilizator final, însă din actele întocmite de către pârâte rezultă că destinatarii au folosit aceste produse în vederea revânzării în scopuri comerciale.

Teza probatorie invocată de reclamantă la solicitarea expertizei de specialitate a vizat, pe de o parte, faptul că produsele comercializate nu puteau fi destinate consumului uman, consecința directă fiind aceea că acestea erau scutite de accize.

Instanța de fond a reținut că într-adevăr potrivit art.200 alin.(1) lit.b) Cod fiscal, în forma în vigoare la 1.01.2007, precum și ulterior (art.20658 alin.1 lit.b), sunt scutite de plata accizelor alcoolul etilic și alte produse etilice când sunt denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman, însă această dispoziție relativă la scutire, care poate fi reținută ca aplicabilă și în cazul reclamantei, trebuie analizată în contextul tuturor dispozițiilor referitoare la scutire la care trimitte art.200 alineatul final din Codul fiscal, fără a putea disocia prevederile normelor de aplicare a Codului fiscal.

Faptul că reclamanta a produs și comercializat produse nedestinate consumului uman sau care nu pot fi utilizate pentru produse afectate consumului uman, ci numai pentru produse în mod exclusiv nedestinate consumului uman, așa cum concluzionează raportul de expertiză întocmit în cauză, determină încadrarea reclamantei în prevederile art.200 alin.1 lit.b) Cod fiscal, care însă trebuie analizat prin prisma dispozițiilor din Normele metodologice referitoare la condițiile de acordare a scutirii și beneficiarii acestei scutiri (pct.22 alin.13, 14, 21, 24-25 din H.G. nr.44/2004, respectiv

pct.111 alin.13-14, 16 alin.1 lit.b), 34-36), care, față de cele reținute mai sus nu au fost respectate.

Scutirea se acordă utilizatorului final, respectiv antrepozitarului autorizat care funcționează în sistem integrat, în speță nefiind însă dovedit faptul că destinatarii au primit de la reclamantă documentele de însoțire cu respectarea dispozițiilor sus menționate.

În ce privește cuantumul sumei stabilite în sarcina reclamantei, instanța de fond a constatat că expertiza fiscală a arătat că suma reprezentând accize și accesorii aferente efectuate cu ocazia expertizei nu prezintă diferențe față de calculul efectuat de pârâtă, deși reclamanta a susținut că organele fiscale au efectuat un calcul eronat al accizelor în raport de fiecare perioadă.

3. Recursul formulat de reclamanta S.C. .X. SRL .X.

Împotriva sentinței Curții de apel a declarat recurs reclamanta, solicitând reformarea acesteia în sensul admiterii acțiunii și anulării actelor administrativ-fiscale contestate, arătând că sunt incidente disp.art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedura civilă.

În subsidiar, recurenta invocă motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.7 Cod procedura civilă, apreciind că „motivarea sentinței este insuficientă” și solicită admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și trimiterea dosarului aceleiași instanțe în vederea judecării cauzei cu respectarea garanțiilor procesuale.

În cuprinsul cererii de recurs, societatea recurentă a combătut considerentele reținute de sentința de fond pentru fiecare dintre perioadele analizate, reluând argumentele expuse în fața primei instanțe și concluziile favorabile din raportul de expertiză.

Cu privire la motivul de nelegalitate prev.de art.304 pct.7 Cod procedura civilă, recurenta arată că deși nu se poate vorbi de existența unei motivări sumare a hotărârii, aceasta este în mod evident insuficientă raportat la complexitatea cauzei și perioadele diferite de timp, câtă vreme nu se analizează probele administrate și instanța nu stabilește elementele esențiale ale cauzei sub aspectul situației factuale.

Sub aspectul motivării în drept, recurenta critică nementionarea în considerentele sentinței recurate a normelor legale incidente

arătând că instanța de fond a enumerat dispoziții legale fără legătură cu situația de fapt menționată în raportul de inspecție fiscală.

În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedura civilă, recurenta-reclamantă arată că în mod greșit a fost respinsă excepția nulității actului administrativ fiscal, judecătorul fondului făcând confuzie între nulitatea absolută și nulitatea expresă, stabilind fără temei o identitate între acestea.

Pe fond, hotărârea este supusă, de asemenea, cazului de nelegalitate prev. de art.304 pct.9 Cod procedura civilă.

Arată recurenta că alcoolul etilic și alcoolul etilic asimilat sunt produse accizabile supuse accizării în momentul producerii lor, accizele devenind exigibile în momentul eliberării pentru consum, cu posibilitatea deținerii, transformării sau deplasării acestora în regim suspensiv de plată a accizelor.

Au caracter de normă de excepție, derogatorie de la normele generale și de la cele speciale, a căror aplicare este supusă unui regim restrictiv, respectiv acestea sunt de strictă interpretare, disp.art.200 alin.1 lit.b) din Codul fiscal (art.206⁵⁸ alin.1 lit.a), potrivit căroră este scutit de la plata accizelor alcoolul etilic denaturat și utilizat pentru fabricarea de produse care nu sunt destinate consumului uman.

Instanța de fond, în mod greșit a apreciat ca fiind incidente în cauză anumite dispoziții legale, cu referire la norme generale și speciale și a nesocotit existența normei de excepție, pronunțând astfel o hotărâre supusă cazului de modificare prev.de art.304 pct.9 teza a II-a Cod procedura civilă.

Arată recurenta că, judecătorul fondului a realizat o dublă confuzie cu privire la regimul juridic al instituției utilizatorului final. Mai precis, pe de o parte, instanța de fond a apreciat în mod greșit că reclamanta, ca utilizator final, putea să înstrăineze produsele finite unui alt utilizator final, această concluzie venind în contradicție cu prevederile exprese ale art.22 din Normele metodologice, care prevăd că un utilizator final poate achiziționa materie primă (iar nu produse finite de la un antrepozit fiscal, iar nu de la alt utilizator final).

Pe de altă parte, instanța fondului în mod nelegal conchide că operațiunea de revânzare de produse finite în scopuri comerciale ar

echivala cu activitatea specifică unui utilizator final, în condițiile în care potrivit dispozițiilor legale mai sus menționate, autorizația de utilizator final se acordă pentru activitatea de procesare a materiei prime, iar nu pentru activități de revânzare.

Conform dispozițiilor Normelor metodologice rezultă că numai alcoolul etilic denaturat poate fi livrat cu scutire directă numai către un utilizator final și sub acoperirea unui DAI, pentru produsele nedestinate consumului uman neexistând o astfel de obligație, soluția legiuitorului fiind în concordanță cu prevederile legale comunitare, în contextul în care produsele nedestinate consumului uman și care conțin alcool etilic denaturat se află în afara sferei de accizare, iar potrivit pct.13 din Decizia nr.98/617/CE – livrarea de astfel de produse trebuie să fie lipsită de orice formalități.

Rezultă că judecătorul fondului a făcut o interpretare eronată a regimului juridic aplicabil instituției utilizatorului final, sugerând în mod vădit nelegal că pentru a beneficia de scutire societatea ar trebui să vândă produsele finite către utilizatori finali.

Arată recurenta că, instanța de fond a respins acțiunea, validând impunerea organelor vamale pentru considerentul că pentru a beneficia de scutire, societatea trebuia să facă dovada livrării produselor sale finite către clienții săi cu întocmirea de DAI-uri.

Or, arată recurenta că numai pentru circulația alcoolului etilic denaturat există obligația întocmirii DAI-urilor.

Prin urmare, în mod legal și temeinic au fost întocmite DAI-uri numai în situația achiziției de materie primă, iar produsele finite au fost comercializate prin deținerea de documente justificative cu regim normal, prevăzut de legea contabilă.

4. Apărările formulate în cauză

Prin întâmpinarea depusă de ANAF, la data de 30.09.2014 s-a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Fără a se raporta în concret la motivele de recurs invocate, intimata a reiterat în privința actelor administrativ-fiscale contestate, considerentele primei instanțe.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor recurenței, a apărărilor din întâmpinare, cât și sub toate aspectele, conform disp.art.304¹ Cod procedura civilă, Înalta Curte constată că recursul nu este fondat.

Recurenta-reclamantă a investit instanța de contencios administrativ și fiscal pe calea prev.de art.218 alin.2 Cod procedura fiscală, cu o acțiune îndreptată împotriva Deciziei nr.368/ 29.08.2012 a ANAF, prin care s-a soluționat contestația administrativă împotriva deciziei de impunere nr.J-A.X./ 7.05.2012, în ceea ce privește stabilirea unei baze impozabile suplimentare ce a determinat stabilirea unor obligații fiscale suplimentare de plată de .X. lei.

Soluția primei instanțe de respingere a acțiunii ca nefondată este expresia interpretării și aplicării corecte a prevederilor legale în raport cu starea fiscală rezultată din probele administrate în procedura administrativă și în cea judiciară, în sentință fiind analizate punctual, cu argumente de fapt și de drept pertinente, debitele și măsurile supuse contestării.

Înalta Curte reține că expunerea considerentelor sentinței atacate, cuprinsă la pct.2 al deciziei de față include trimiteri ample la elementele probatorii și la prevederile legale pentru fiecare dintre perioadele analizate și sumele stabilite suplimentar, astfel că nu se poate reține incidența motivului de nelegalitate prev.de art.304 pct.7 Cod procedura civilă ce vizează nemotivarea hotărârii.

De altfel, chiar recurenta precizează că nu se poate vorbi de o motivare sumară a hotărârii doar că aceasta este insuficientă raportat la complexitatea cauzei.

Or, în cauză, judecătorul fondului a procedat la analizarea susținerilor și probelor administrate, formulând un răspuns punctual și argumentat în fapt și în drept pentru fiecare dintre criticile de nelegalitate invocate de recurentă, sub acest aspect recursul fiind nefondat.

În ceea ce privește critica ce vizează greșita respingere a excepției nulității actului administrativ-fiscal cu referire la conținutul și motivarea acestuia, reglementat de disp.art.43 alin.1 lit.e) și f) Cod procedura fiscală, se rețin următoarele:

Contrar susținerilor recurente-reclamante instanța de fond a reținut că într-adevăr, nulitatea devine incidentă în ipoteza lipsei motivelor de fapt și de drept ale actelor fiscale, chiar dacă art.46 din OG nr.92/2003 nu se referă expres la nulitate în ipoteza lipsei acestor elemente.

Însă, urmare a analizării cuprinsului deciziei de impunere nr.J-A.X./7.05.2012 prin raportare la RIF nr..X./7.05.2012 a statuat că sancțiunea nulității nu poate opera.

Concluzia judecătorului fondului este corectă și împărtășită și de instanța de control judiciar.

În primul rând se impune a se sublinia faptul că, în chiar cuprinsul deciziei de impunere se arată că la aceasta se anexează raportul de inspecție fiscală care împreună cu anexele însumează .X. pagini.

Astfel, chiar dacă decizia de impunere cuprinde doar sumele stabilite în sarcina societății ca urmare a recalculării obligațiilor fiscale și dispozițiilor legale pe care se întemeiază, în cuprinsul raportului de inspecție fiscală se expune în mod detaliat situația de fapt fiscală și dispozițiile legale aplicabile.

Pe de altă parte, având în vedere disp.art.109 alin.3 Cod procedura fiscală, care arată în mod expres că raportul de expertiză fiscală stă la baza emiterii deciziei de impunere pentru diferențele de obligații fiscale calculate, soluția de respingere a motivului de nelegalitate privind nerespectarea cerințelor privind motivarea în fapt și în drept a actelor fiscale este legală și temeinică.

În ceea ce privește fondul dezlegării date chestiunilor de drept fiscal în dispută, recurenta reia în cea mai mare parte argumentele de fapt și de drept expuse în motivarea cererii de chemare în judecată fără a formula critici concrete la adresa soluției primei instanțe și care să poată fundamenta reformarea sentinței în calea de atac.

Societatea comercială recurentă a deținut autorizațiile de utilizator final din 24.01.2007, 12.02.2008, 27.08.2010 și autorizații de antrepozit fiscal din 30.07.2010 și 29.08.2011 și a încheiat contracte de vânzare-cumpărare cu societăți comerciale autorizate ca antrepozite

fiscale dar și cu agenți economici către care au vândut produsele finite: *alcool etilic reactiv PA de tip R și alcool etilic absolut reactiv PA*.

Începând cu data de 11.02.2009, urmare a refuzului de acordare a autorizației de utilizator final și expirării autorizației din data de 12.02.2008, recurenta nu a mai beneficiat de scutire directă.

Începând cu data de 1.08.2010 societatea a deținut autorizație de antrepozit fiscal valabilă până la 31.07.2011, în temeiul căreia avea dreptul să primească, să producă, să transforme și să expedieze în regim suspensiv de la plata accizelor, produse finite alcool etilic și materii prime alcool etilic denaturat.

De asemenea, la data de 10.09.2010 societatea reclamantă a obținut autorizația de utilizator final valabilă până la data de 1.09.2011, în temeiul căruia îi era permis să achiziționeze în regim de scutire de la plata accizelor cantități de alcool etilic denaturat și alte distilate denaturate.

În privința reclamantei, concluziile organelor fiscale sunt structurate pe două perioade distincte.

Pentru prima perioadă – 12.02.2009 – 31.07.2010, s-a reținut că aceasta a produs și comercializat produse acceptate în afara unui antrepozit fiscal de producție alcool etilic, fără să dețină autorizație de utilizator final sau antrepozit fiscal.

În perioada 1.01.2007 – 31.07.2011 s-a reținut că a produs și comercializat produse accizabile în regim suspensiv, fără respectarea cerințelor legale de deplasare a produselor accizabile, nefiind întocmite documente de însoțire, respectiv că pe facturile de vânzare-cumpărare a produselor accizabile eliberate pentru consum din antrepozitul fiscal nu s-a prevăzut distinct valoarea accizei datorate care nu a fost percepută.

Pentru perioada 1.01.2007 – 31.07.2011 s-a reținut că societatea reclamantă a produs și comercializat produse accizabile în regim suspensiv fără respectarea cerințelor legale de deplasare a produselor accizabile, nefiind întocmite documente administrative de însoțire.

De la început se impune a se preciza că, în raport de dispozițiile legale aplicabile, alcoolul etilic este, ca regula generală, supus

accizelor, scutirea de la plata acestora putând fi acordată în condițiile art.200 alin.1 lit.a) și b) , respectiv art.206⁵⁸ alin.1 lit.a) și b) Cod fiscal.

Societatea reclamantă nu neagă împrejurarea că în prima perioadă analizată, începând cu data de 11.02.2009, când a expirat valabilitatea autorizației de utilizator final din 12.02.2008, nu a mai deținut o astfel de autorizație sau o autorizație de antrepozit fiscal, până la data de 31.07.2010.

Cu toate acestea, recurenta-reclamantă a achiziționat alcool etilic pe care l-a folosit la fabricarea produselor finite, *alcool etilic reactiv PA de tip R și alcool etilic absolut reactiv PA de tip R* .

Cantitatea produsă este de .X. hectolitri în valoare totală de .X. lei.

Or, pct.22 alin.14 din HG nr.44/2004 (ulterior pct.111 alin.17) prevedea în mod expres că scutirea directă se acordă pe baza autorizației de utilizator final, document pe care societatea reclamantă nu l-a deținut în perioada analizată (12.02.2009 – 31.07.2010), astfel că actele administrativ fiscale sunt legale sub acest aspect.

Prin concluziile scrise depuse la dosar, recurenta-reclamantă solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul respingerii ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată în ceea ce privește suma de .X. lei, compusă din .X. lei reprezentând acciză aferentă perioadei 12.02.2009–31.07.2010 și respectiv suma de X lei reprezentând accesorii, având în vedere măsura suspendării soluționării contestației fiscale dispusă în temeiul art.214 Cod procedura fiscală prin Decizia nr.368/29.08.2012 a ANAF.

Însă, Înalta Curte reține că prin cererea de chemare în judecată societatea reclamantă nu a contestat soluția pronunțată de ANAF de suspendare a soluționării contestației până la soluționarea sesizării penale, conform art.214 alin.1 Cod procedura fiscală, prin prisma condițiilor impuse de prevederea legală menționată, ci a formulat apărări pe fondul cauzei, în sensul nedatorării accizelor stabilite de organele de control fiscal pentru produsele finite livrate către mai mulți agenți economici.

În fața primei instanțe, recurenta-reclamantă a detaliat elementele stării de fapt fiscale și a contestat legalitatea aspectelor de fond fără a critica soluția de suspendare a soluționării contestației administrative până la lămurirea aspectelor penale, soluție dispusă prin Decizia nr.368/29.08.2012 a ANAF. În aceste condiții, instanța s-a pronunțat în raport de obiectul investiției sale.

Chiar și în această situație, ulterior soluționării laturii penale, soluționarea contestației administrative urmează a fi reluată, intimata urmând a se pronunța pe fondul cauzei cu privire la datorarea sau nu a sumei de .X. lei, iar reclamanta va avea posibilitatea să supună cenzurii instanței de contencios administrativ și fiscal respectiva soluție.

Pentru cea de-a doua perioadă analizată – 1.01.2007 – 31.07.2011 organele de control fiscal au reținut că recurenta a produs și comercializat produse accizabile în regim suspensiv, fără a respecta cerințele legale de deplasare a produselor accizabile, respectiv fără a fi întocmit documente administrative de însoțire.

Potrivit dispozițiilor pct.22 alin.21 din HG nr.44/2004 în toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora trebuie însoțită de exemplarele 2, 3 și 4 ale documentului administrativ de însoțire prevăzut la pct.14.

Prin disp.art.22 alin.24 se stabilește că dacă în termen de 45 zile lucrătoare de la expedierea produsului, antrepozitul fiscal expeditor nu primește copia documentului administrativ de însoțire certificat, va înștiința autoritatea fiscală emitentă a autorizației în termen de 5 zile. Sancțiunea nerespectării acestei obligații (pct.22 alin.25 din HG nr.44/2004) constă în aceea că operațiunea respectivă se consideră eliberare spre consum, în termen de 5 zile acciza devenind exigibilă.

Recurenta contestă interpretarea dispozițiilor legale aplicabile de către organele fiscale, fără însă a contesta reținerile acestora în ceea ce privește lipsa documentelor administrative de însoțire prev.de art.22 alin.21 (ulterior pct.111 alin.40 din HG nr.44/2004) și faptul că societățile comerciale către care au fost livrate produsele nu erau autorizate în calitate de utilizatori finali.

Susține însă că, societățile respective au utilizat produsul final fără a-l transforma și în aceste condiții nu era necesar să dețină autorizații de utilizator final.

Însă, în urma controalelor încrucișate efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul mai multor direcții județene pentru accize și operațiuni vamale a rezultat că produsele accizabile *alcool etilic reactiv PA de tip R și alcool etilic absolut reactiv PA de tip R* au fost destinate revânzării în scopuri comerciale și nu au fost folosite de societățile comerciale autorizate în calitate de utilizatori finali, care în activitatea de producție să necesite consumul de produse alcoolice ce nu sunt destinate consumului uman.

Nu poate fi reținută nici teza reclamantei în sensul că produsele comercializate nefiind destinate consumului uman erau scutite de accize.

În mod judicios instanța de fond a reținut că dispozițiile legale care prevăd scutirea de la plata accizelor a alcoolului etilic și a altor produse etilice denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman (art.200 alin.1 lit.b) Cod fiscal, forma în vigoare la 1.01.2007 și ulterior art.206⁵⁸ alin.1 lit.b) trebuie analizate prisma dispozițiilor din Normele metodologice referitoare la condițiile de acordare a scutirii și beneficiarii acestei scutiri, condiții care, așa cum s-a reținut mai sus, nu sunt îndeplinite.

Ca urmare, în temeiul disp.art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004 și art.312 alin.1 Cod procedura civilă, Înalta Curte va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C. .X. SRL împotriva Sentinței civile nr. X din 15 mai 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 12 martie 2015.

XXXXX